

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 127/08-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. augusta 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti MUDr. M. S., C., zastúpeného advokátom JUDr. R. C., T., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 37/1998, za účasti Okresného súdu Trnava, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo MUDr. M. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 37/1998 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 37/1998konal bez zbytočných priet'ahov.

3. MUDr. M. S. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 120 000 Sk (slovom stodvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á uhradiť MUDr. M. S. trovy konania v sume 6 732 Sk (slovom šesťtisíc sedemstotridsaťdva slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. R. C., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Trnava j e p o v i n n ý uhradiť štátu trovy konania v sume 6 732 Sk (slovom šesťtisíc sedemstotridsaťdva slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 7000060515/8180 vedený v Štátnej pokladnici do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 127/08 z 3. júna 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť MUDr. M. S. (ďalej len „sťažovateľ“) doplnenú na výzvu ústavného súdu podaním ustanoveného právneho zástupcu JUDr. R. C. doručeným 27. mája 2008, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 37/1998.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že ešte v roku 1997 (podľa zistenia ústavného súdu bol návrh podaný 30. decembra 1996, pozn.) podal návrh na začatie konania Okresnému súdu Skalica. Týmto návrhom sa domáhal ochrany svojej osobnosti *„voči odporcom v I. rade - Nemocnici s poliklinikou v S., odporcovi v II. rade - MUDr. R. K., odporcovi v III. rade - MUDr. R. a odporkyni v IV. rade - MUDr. V.“*. Okresný súd Skalica vec postúpil okresnému súdu, kde je vedená pod sp. zn. 14 C 37/1998.

Sťažovateľ poukázal na to, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebola vec právoplatne skončená, a preto sa domáha, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Právo MUDr. M. S. na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 37/1998 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava sa prikazuje pokračovať v konaní sp. zn. 14 C 37/1998 bez zbytočných prieťahov.“

Sťažovateľ sa ďalej domáha, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie v sume 494 460 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 2563/07 doručeným ústavnému súdu 8. júla 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„V danom prípade ide o predmet sporu, týkajúci sa žaloby o ochranu osobnosti, pričom nejde o právne zložitý spor, avšak podľa názoru súdu ide o skutkovo zložitý spor vzhľadom na argumentácie, ktoré používa žalobca vo svojej žalobe a ktoré treba objektívne preukazovať v rámci celého konania.

Uvedenie všetkých procesných úkonov vo veci od podania návrhu až doposiaľ

Dňa 30. 12. 1996 podal navrhovateľ návrh na začatie konania vo veci porušenia základných práv na Okresnom súde Senica [zo zistení ústavného súdu vyplýva, že Okresný súd Senica 17. septembra 1997 postúpil spis v zmysle § 105 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) Okresnému súdu Skalica, ktorý 21. októbra 1997 z dôvodu nesúhlasu s postúpením veci predložil spis na rozhodnutie Krajskému súdu v Trnave; Krajský súd v Trnave uznesením z 27. novembra 1997 vyslovil, že nesúhlas Okresného súdu Skalica s postúpením veci je dôvodný, a ďalej vyslovil, že na konanie vo veci je miestne príslušný Okresný súd Trnava, pozn.]. Predmetný návrh bol postúpený z Okresného súdu Senica na tunajší súd dňa 19. 2. 1998, a bol pridelený na rozhodnutie JUDr. B. M. JUDr. M. dňa 10. 3. 1998 požiadala o vylúčenie z rozhodovania vo veci, nakoľko sa cítila byť zaujatá pre svoj vzťah k MUDr. R. K., jednému z odporcov. Predseda tunajšieho súdu predložil dňa 18. 3. 1998 vec Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti sudkyňou. Spis bol dňa 25. 5. 1998 vrátený na ďalšie doplnenie bez meritórneho rozhodnutia o námietke zaujatosti, a po vykonaní nariadených úkonov, bol spis opätovne zaslaný na rozhodnutie o námietke na Krajský súd Trnava dňa 6. 5. 1999. Dňa 29. 6. 1999 bol spis opäť vrátený Krajským súdom Trnava na doplnenie dôvodov, pre ktoré sa vec prejednávajúca sudkyňa cíti byť zaujatá. Krajský súd Trnava dňa 27. 8. 1999 rozhodol o námietke tak, že JUDr. M. nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Rozhodnutie Krajského súdu Trnava o námietke zaujatosti bolo účastníkom doručované úpravou zo dňa 16. 1. 2001. Následne bol spis pridelený na ďalšie rozhodovanie po odchode JUDr. M. do dôchodku JUDr. M. M., ktorá bola dlhodobo práceneschopná, a dňa 5. 6. 2002, po odchode JUDr. M. na materskú dovolenku bol spis pridelený mne. Písomným podaním zo dňa 26. 8. 2005 požiadaval navrhovateľ o ustanovenie právneho zástupcu, nakoľko jeho návrh od samotného podania trpel vadami, keď bol neurčitý, a neobsahoval zrozumiteľný a hlavne vykonateľný petit. Dňa 28. 5. 2007 bol požiadaný Okresný súd Senica o zaslanie ich spisu 8 C 177/94, ktorý s danou vecou súvisel, a následne bol spis predložený vyššej súdnej úradníčke na rozhodnutie o návrhu na ustanovenie právneho zástupcu. Úpravou z 29. 5. 2007 bol navrhovateľ vyzvaný na preukázanie svojich osobných, majetkových a zárobkových pomerov, posúdenie ktorých je predpokladom k rozhodnutiu o podanom návrhu na ustanovenie zástupcu v konaní.

Navrhovateľ podaním zo dňa 6. 8. 2007 požiadal súd o bližšiu identifikáciu odporcu v danej výzve, nakoľko zo zaslanej výzvy súdu nevedel identifikovať spor, o ktorý sa jedná (čím nepriamo potvrdzuje, že jeho návrh je od samotného počiatku nejasný). Opätovne bol súdom pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty vyzvaný na oznámenie dotazovaných skutočností ohľadom jeho majetkových pomerov dňa 8. 8. 2007. Dňa 30. 10. 2007, a následne aj dňa 22. 11. 2007 navrhovateľ požiadal o predĺženie lehoty na vydokladovanie svojich majetkových pomerov, nakoľko na skompletizovanie dokladov potreboval čas do 17. 12. 2007. Dňa 21. 12. 2007 navrhovateľ zaslal súdu vyplnené potvrdenie o svojich osobných a majetkových pomeroch. Dňa 22. 2. 2008 bol spis opätovne predložený vyššej súdnej úradníčke na rozhodnutie o návrhu na ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Vyššia súdna úradníčka urobila úpravou z 27. 2. 2008 dopyty potrebné k rozhodnutiu, a dňa 18. 3. 2008 bolo vykonané lustrum v Sociálnej poisťovni (...) ohľadom evidencie navrhovateľa. Odpovede na dopyty boli súdu doručené v dňoch 1. 4. 2008, 2. 4. 2008 a 14. 4. 2008. Uznesením zo dňa 16. 6. 2008 súd ustanovil navrhovateľovi pre toto konanie zástupcu, JUDr. A. Č., rozhodnutie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

Podľa názoru súdu sťažovateľ spôsobil prietáhy tým, že samotná žaloba je neúplná, neurčitá a petit vykazuje nedostatky, pretože je nezrozumiteľný a hlavne nevykonateľný. Túto skutočnosť sa doposiaľ nepodarilo súdu odstrániť.

Treba skonštatovať, že prietáhy v konaní boli spôsobené aj samotným súdom, a to tým, že vec viackrát prešla na konanie a rozhodnutie inému zákonnému sudcovi, pričom nový zákonný sudca sa musel dôsledne oboznámiť so spisovým materiálom, na druhej strane treba skonštatovať, že ani samotní sudcovia vo veci nekonali plynulo a nezabezpečovali efektívnymi a sústredenými úkonmi to, aby sa konalo bez zbytočných prietáhov.“

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 8. júla 2008, a preto ústavný súd poukazuje len na úkony uvedené v tomto vyjadrení, ktoré považuje za preukázané.

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zaujal stanovisko v podaní zo 14. júla 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Z obsahu tohto vyjadrenia vyplýva, že okresný súd v zásade nespochybňuje mnou uvádzanú existenciu prietahov; predseda súdu sám skonštatoval, že prietahy v konaní boli spôsobené aj samotným súdom a tiež že zákonní sudcovia nekonali plynulo a efektívne.

Okresný súd poukazuje vo svojom vyjadrení na to, že ja som vraj svojimi neúplnými a nezrozumiteľnými podaniami prispel k vzniku prietahov. Poukazujem v tejto súvislosti na skutočnosť, že súd má v zmysle § 5 OSP poučovaciu povinnosť voči účastníkom konania a je povinný v prípade nedostatkov podania účastníka konania tohto poučiť jasným a zrozumiteľným spôsobom o tom, ako nedostatky konania odstrániť. V prípade nejasností mohol a mal súd postupovať dôsledne v zmysle § 43 OSP. Rovnako mohol súd urýchliť priebeh konania tým, že by mi ustanovil právneho zástupcu na ochranu mojich záujmov v konaní bez zbytočného odkladu (právny zástupca mi bol ustanovený až po takmer troch rokoch od mojej žiadosti). Preto sa domnievam, že i túto časť prietahov, ktorých zavinenie súd pripisuje mne, je potrebné pripísať na vrub okresného súdu.

Ostatné dôvody, ktorými sa konajúci sudca snaží ospravedlniť dĺžku konania, nie sú podľa môjho názoru, ako i podľa doterajšej praxe Ústavného súdu SR okolnosťami objektívne spôsobilými vylúčiť zodpovednosť konajúceho súdu za vznik prietahov.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len

z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory týkajúce sa ochrany osobnosti tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich v zásade po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložité. Aj keď určitú skutkovú zložitosť veci najmä vzhľadom na potrebu preukazovania argumentov a tvrdení sťažovateľa uvedených v návrhu možno v danej veci pripustiť, táto okolnosť však nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania, ktoré nielenže nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 11-tich rokoch od jeho začatia, ale dokonca sa v ňom dosiaľ neuskutočnilo ani jedno pojednávanie.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom rozhodovania o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom.

Okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 8. júla 2008 okrem iného uviedol, že *„sťažovateľ spôsobil priet'ahy tým, že samotná žaloba je neúplná, neurčitá a petit vykazuje nedostatky, pretože je nezrozumiteľný a hlavne nevykonateľný. Túto skutočnosť sa doposiaľ nepodarilo súdu odstrániť“*. Okrem toho okresný súd v predmetnom vyjadrení poukázal aj na to, že sťažovateľ 26. augusta 2005 požiadal o ustanovenie právneho zástupcu, *„nakoľko jeho návrh od samotného podania trpel vadami“*.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že neodstránenie nedostatkov návrhu, ktoré boli zrejme od začiatku konania, a ustanovenie právneho zástupcu až takmer po troch

rokoch od uplatnenia žiadosti sťažovateľom, sú skutočnosti, ktoré treba pripísať aj na ťarchu okresného súdu.

Ústavný súd uzavrel, že aj sťažovateľ so zreteľom na nedostatky jeho žaloby svojím správaním ako účastník konania čiastočne prispel k spomaleniu jeho priebehu.

3. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v konaní.

V doterajšom priebehu konania ústavný súd zistil tieto obdobia úplnej nečinnosti okresného súdu:

- od 25. mája 1998 (vrátenie spisu z Krajského súdu v Trnave na doplnenie dôvodov bez rozhodnutia o námietke zaujatosti) do 6. mája 1999 (opätovné predloženie spisu Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o námietke zaujatosti), t. j. takmer jeden rok,

- od 10. októbra 1999 (doručenie uznesenia Krajského súdu v Trnave o námietke zaujatosti okresnému súdu) do 16. januára 2001 (okresný súd doručoval uznesenie Krajského súdu v Trnave účastníkom konania), t. j. viac ako jeden rok,

- od 16. januára 2001 (okresný súd doručoval uznesenie Krajského súdu v Trnave účastníkom konania) do 28. mája 2007 (okresný súd vyžiadal zaslanie súvisiaceho spisu), t. j. viac ako šesť rokov.

Celková doba nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti okresného súdu v doterajšom priebehu napadnutého konania predstavuje viac ako osem rokov.

Okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 8. júla 2008 pripustil, že z jeho strany došlo k prietahom v namietanom konaní, keď okrem iného uviedol:

„Treba skonštatovať, že prietahy v konaní boli spôsobené aj samotným súdom, a to tým, že vec viackrát prešla na konanie a rozhodnutie inému zákonnému sudcovi, pričom nový zákonný sudca sa musel dôsledne oboznámiť so spisovým materiálom, na druhej strane treba skonštatovať, že ani samotní sudcovia vo veci nekonali plynulo a

nezabezpečovali efektívnymi a sústredenými úkonmi to, aby sa konalo bez zbytočných prieťahov.“

Obranu okresného súdu spočívajúcu v konštatovaní, že „vec viackrát prešla na konanie a rozhodnutie inému zákonnému sudcovi, ako aj v poukázaní na iné personálne a organizačné problémy“, ústavný súd nemohol akceptovať, pretože už vo svojej predchádzajúcej judikatúre uviedol, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (napr. IV. ÚS 43/06, IV. ÚS 73/07).

Napokon ústavný súd hodnotiac postup okresného súdu, tak ako už vyslovil vo svojej predchádzajúcej judikatúre (napr. IV. ÚS 173/05), konštatoval, že z ústavnoprávneho hľadiska je neprijateľné, aby súdne konanie o uplatnenom nároku sťažovateľa nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 11-tich rokoch od jeho začatia.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 37/1998 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 494 460 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti, resp. v jej doplnení, v ktorom okrem iného akcentoval najmä to, že:

„Stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ nachádza preto, že konajúci súd v predmetnej veci nerozhodol, trvá už 10 rokov. Vzhľadom na to by bolo podľa názoru sťažovateľa nespravodlivé, aby bolo po takom dlhom období porušovania jeho základných ústavných práv iba skonštatované ich porušenie a prikázané súdu konať vo veci.“

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 14 C 37/1998 najmä dobu jeho nečinnosti a neefektívnej činnosti, berúc do úvahy tiež

konkrétne okolnosti daného prípadu, najmä povahu veci, čiastočné príspevanie sťažovateľa k doterajšej dĺžke konania ústavný súd považoval priznanie sumy 120 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom na jeho žiadosť ustanoveným advokátom JUDr. R. C. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 3 176 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 190 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 6 732 Sk.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2008